

Вампирите и градът

Керелин Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ВТОРА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*На сина ми, Джонатан
и на дъщеря ми, Емили –
живейте дълго, смейте се силно
и обичайте дълбоко.*

*И нека никога не бъдете тормозени
от съществата, за които пише майка ви.*

Глава 1

— Осем и двадесет вечерта, бял мъж, метър и осемдесет, осемдесет килограма, около двадесет и пет годишен, излиза от бяла Хонда Сивик – промърмори Остин Ериксън в мини-магнетофона. Той коригира сгъваемия нощен обектив на бинокъла си и го увеличи върху обекта от другата страна на паркинга. Човекът не изглеждаше въоръжен. Нещо повече, носеше една огромна чаша ароматно кафе и плик с понички. Късметлийско копеле. Обикновено, това щеше да се сметне за... е, нормално. Но тук бе паркингът на Дигиталния вампирски канал. Нищо не беше нормално. Особено след залез слънце.

Остин смени бинокъла си с 35-милиметрова камера и хвърли още един поглед към мъжа.

– Обектът е човек. Влиза.

Човекът носеше закуска в ДВК? Не осъзнаваше ли, че самият *той* можеше да е закуската? През паркинга премина сноп от светлина, след което бавно изчезна, когато вратата се затвори. Отново стана тъмно. Остин бе паркирал черната си Акура* в сенчестия ъгъл на този паркинг в Бруклин. Големият склад, в който се намираще ДВК, беше тъмен, а всички прозорци – затъмнени. Само три букви – ДВК – блестяха във флуоресцентни червени светлини над входната, лакирана в

---

* Акура – модел автомобили на хонда. – Б.пр.

черно врата.

Остин остави камерата си на съседната седалка с въздишка. Предполагаше, че човекът ще бъде в безопасност. Наблюдаваше станцията на вампирската телевизия в продължение на четири нощи и всяка вечер няколко мъже се осмеляваха да влязат вътре. Стигна до заключението, че ДВК действително бяха наели на работа една шепа смъртни. Дали бедните глупаци знаеха, че работят за демонични същества? Дали умовете им се контролираха? Може би вампирите предлагаха някакви страхотни условия за ползване на зъболекарски услуги. Каквито и да бяха техните причини да бъдат там, Остин можеше да потвърди, че всички хора си тръгнаха около пет часа сутринта все още живи и очевидно в добро здраве. Беше странно, но имаше много странни неща в света на вампирите.

Бе научил за съществуването им преди около шест седмици, когато служителят на ЦРУ Шон Уилън го бе прехвърлил в операция „Колове“. Шон му беше обяснил какви покварени убийци са тези вампири, така че Остин бе нетърпелив да защитава невинните. Очакваше действие, много акции, забиване на дървени колове в гадни зелени същества с гниеща плът и набръчкани чела. Вместо това, той се оказа забит пред телевизионния канал, където вампирите изглеждаха и действаха твърде много като хора.

Всъщност, единственият начин, по който Остин можеше да различи човек от вампир, бе да го види през 35-мм камера. И живите и неживите се виждаха на дигитална камера, но вампирите не можеха да се видят на 35-мм камера по същата причина, поради която никога не се виждаха в огледалото. Образът им не можеше да бъде отразен.

Остин премести камерата на пода пред седалката.

Останалата част от оборудването бе там: очила за нощно виждане, дигитална камера с нощни лещи, Глок със сребърни куршуми, лаптоп и новият му любимец – CV-3 видео вюър. Боже, обичаше да работи за ЦРУ. Имаше най-готините неща.

Също така бе снабден с кутия от дървени колове. Произведена в Китай от компания, специализирана в изработването на пръчици за хранене. Кутията седеше на задната седалка на колата му, отворена и готова за извънредни ситуации.

Той отвори лаптопа си на съседната седалка и въведе тайната честота за получаване на телевизионен сигнал от ДВК. Екранът се фокусира. Добре, вампирските новини все още вървяха. И бяха свободни за достъп. Те естествено приемаха, че никой не би могъл да разбере за тайните им телевизионни предавания и не бяха поставили защита около апаратурата си. Показателно за това, което Остин считаше за най-очевидната им слабост. Тяхната арогантност. Той пъкна десетте гигабайта флаш памет и започна да записва.

Това бе неговата мисия – да наблюдава ДВК, да събира информация и най-важното, да научи местонахождението на дъщерята на Шон, която бе държана като затворник. За последен път бяха видели Шана преди осем дни в Сентрал парк. Тя бе заобиколена от армия от шотландски вампири. Според Остин, изглеждаше като пленник по собствено желание, но Шон настояваше, че са ѝ промили мозъка. Тъй като бяха ужасно числено превъзхождани, „Коловете“ се принудиха да се оттеглят и да оставят Шана Уилън.

Шон побесня. Той наблюдаваше градската къща на Роман Драганести всяка нощ, но досега нямаше и следа от дъщеря му. Бе наредил на Гарет да наблюдава Руското сбирание в Бруклин. Алиса следеше Роматех

Индъстрис. Новото момиче, Ема, бе на пост пред офиса в Мидтаун и претърсваше полицейските доклади за каквато и да е следа, сочеща към вампирско участие. А Остин наблюдаваше ДВК – сградата и предаванията.

Той сложи CV-3 видео вюъра. Специалните очила му позволяваха да не гледа към екрана на компютъра си непрекъснато. Продължи да наблюдава паркинга, докато изображението от ДВК се проектираше върху виртуален екран пред очите му.

Според говорител на ДВК, Руското сборище бе в смут. Някои от мъжките членове на сборището отказваха да приемат две жени като господари. Можеше да избухне гражданска война. Остин се усмихна на себе си. Нека гадните вампири да се избият един друг.

Наля чаша кафе от термоса си. Скъпоценният кофеин бе като инжекция с наркотик и той си пожела тази да бъде вкусна. Би било хубаво и ако имаше няколко закуски. Трябваше да конфискува поничките на онзи мъж за доказателства. Докато отпиваше, започна реклама. Една секси жена твърдеше, че вкусната ѝ напитка е с ниско съдържание на холестерол и кръвна захар. Кръв Лайт.

Остин се задави, пръскайки кафе по целия си волан, преди да успее да преглътне. По дяволите, демонска диетична храна? Той грабна една стара салфетка, за да забърше бъркотията. Следваше предаването за вампирски знаменитости, водено от Корки Кърант. Огледа гърдите на водещата. Това трябваше да са импланти.

Вниманието му бе отвлечено, когато на екрана до главата на Корки се появи снимка. Снимка на Драганести.

– Никога няма да повярвате! – възкликна Корки с усмивка. – Най-желаният ерген в Америка ще се жени! Да, Роман Драганести, господарят на вампирското

сборище на Източното крайбрежие, изобретателят-милиардер на синтетичната кръв и фюзън кухнята, и главен изпълнителен директор на Роматех Индъстрис обяви своя годеж. И никога няма да повярвате, коя е късметлиятката! Останете с нас!

Започна друга реклама, тази бе за специална вампирска паста за зъби, гарантираща избелване на зъбите или връщане на парите. Остин се чудеше, дали вампирките домакини крещят с изцъклени очи, защото супер ергенът Роман Драганести се жени за друга. Всичко звучеше твърде странно. Можеха ли всъщност вампирите да се влюбват? И къде щяха да кажат брачните си обети? Със сигурност демоните не ходеха на църква. И как биха могли да обещаят „докато смъртта ни раздели“, след като вече са мъртви?

Едно нещо бе сигурно. По-добре булката да не е Шана Уилън. Шон щеше да побеснее. Буквално. Той вероятно ще взриви камион с С4 в Горен Ийст Сайд, където се намираще градската къща на Драганести.

Предаването на Корки се завърна. Показаха друга снимка.

– О, гадост. – Остин направи гримаса. Беше снимка на Драганести и Шана Уилън заедно.

– Можете ли да повярвате? – изписка Корки. – Роман Драганести се жени за смъртна!

По дяволите. Остин махна CV-3 видео вюъра и го сложи до лаптопа си. Това бе възможно най-лошата новина. Той простена, наведе се напред и блъсна челото си във волана. Шон щеше да иска да отвърне на удара. А имаше само петима агенти в екипа на операция „Колове“. Те бяха твърде малко, за да направят нещо открито. И все още не знаеха къде е Шана. Проклетият Драганести я криеше.

Остин бе твърде напрегнат, за да остане в колата.

Трябваше да направи нещо. Флашката все още записваше, а за да продължи не бе необходимо неговото присъствие. Огледа паркинга. Имаше тридесет и седем автомобила и повечето от тях принадлежаха на неживи. Ако запишеше номерата им, можеше да научи техните имена и да започне съставянето на база данни от известни вампири.

Той грабна дигиталния си фотоапарат и излезе от колата. Почти бе свършил със снимките на регистрационните номера, когато ярка светлина от фарове проряза тъмнината. В паркинга навлезе друг автомобил. Черен Лексус седан с четири врати.

Придържайки се ниско, Остин се стрелна от прикритието на една кола към следващата, докато не намери ясна гледка към мястото, където бе паркиран Лексуса. Той увеличи обектива на камерата върху нюйоркския регистрационен номер и тихо щракна.

Шофьорската врата се отвори и се появи висок мъж, облечен в скъп костюм. Остин го засне. Тогава и съседната врата се отвори и оттам излезе млада жена. *Млада, задникът ми.* Остин, стисна зъби, докато правеше нейната снимка. Тя може и да се обличаше като тийнейджърка с карирана пола и мрежести чорапи, но ако бе вампир, би могла да е по-стара от земята.

За съжаление, нямаше как да разбере дали те са смъртни или неживи с дигиталния си фотоапарат. Нуждаеше се от 35-мм камера. Той се хвърли обратно към колата си, скривайки се в сянката на висока тухлена стена. След това чу третата врата на автомобила да се затваря. Той заобиколи голям джип и съзря руса коса. Последният път, когато беше видял Шана, тя бе блондинка. Възможно ли е? Той се приближи леко, като остана приведен. Ченето му увисна. Това не беше Шана.

И бе съвършена.

Мили Боже. Той винаги се бе смятал за човек, четящ лицата на хората или по-важното, че за човек, който от пръв поглед можеше да види душата в очите на една жена. Не бе възможно с тази, защото успяваше да види само профила ѝ. Носа ѝ бе дребничък и момичешки, но устата ѝ бе широка и женствена. Опасна комбинация и определено запали фитилите му. Направи ѝ няколко снимки.

Дългата ѝ коса бе смес от златисто кафяво, медено и целуната от слънцето платина. Тя бе вдигната с шиноли, които блестяха в тъмнината и молеха да бъдат махнати. Толкова красива коса заслужаваше няколко снимки.

Той предполагаше, че е висока около сто седемдесет и пет сантиметра. Би трябвало да е висока, защото се виждаше над колите от главата до сладко заоблените ѝ гърди. Свети млечни жлези, това бе достатъчно да превърне един мъж в цицман. Слава на Бога за увеличащите обективи.

Тя излезе от колата, отдалечавайки се от него на изглежда безкрайните си крака. Тясната ѝ пола отзад имаше цепка, която се отваряше с всяка стъпка, за да разкрие няколко сантиметра от деликатното ѝ бедро. По дяволите, това беше достатъчно да превърне новопокръстен цицман в мъж, ценител на дългите крака.

Но тогава, той забеляза как тясната ѝ пола очертаваше бедрата и дупето ѝ. Свети медени понички. Това си заслужаваше снимка или две. И, разбира се, бе достатъчно, за да превърне един мъж от ценител на крака в ценител на страхотни дупета.

Чакай малко. Този син бизнес костюм не изглеждаше като тоалет, който би носил вампир. Те обикновено имаха по-крещящ вид. Разбира се! Тя може би не беше

вамфир. Изглеждаше твърде жизнена, за да бъде нежива. Ами ако бе невинна и двамата с нея бяха вампири? Може да я доставяха в свърталището на демони. По дяволите. Не в неговата смяна.

Той се изправи, след това спря с тих стон. Идиот. Оставяше мисленето на онази си работа. Страхотната жена не беше пленничка. Тя вървеше към входа на ДВК с решителност в дългокраката си крачка.

Трябваше да разбере. Вампирка или смъртна, какво бе тя? Тримата стигнаха до входа на ДВК. Остин се втурна към колата си, отвори вратата и грабна 35-мм камера. Той надникна през визьора. Пълна тъмнина. Промърмори едно проклетие, махна капачката на обектива и вдигна камерата още веднъж.

Нищо. Вратата към ДВК бе отворена, но там нямаше никого. Той свали камерата. Сега можеше да види мъжът, който държеше вратата отворена и по-ниската жена влизаше вътре. Те определено бяха вампири. Но каква бе прекрасната блондинка?

По дяволите! Беше я изпуснал. Той се качи в колата и изстена когато дънките му се впиха в набъбналите му слабини. Трябваше да е човек. Той не можеше да се възбуди от мъртъв демон. Нали?

Дарси Нюхарт рязко спря във фойето на ДВК. Едва успяваше да види черно-червения декор, толкова бе претъпкана стаята. Тук сигурно имаше повече от петдесет вампира, които бърбореха развълнувано. Мили Боже, всички ли търсеха работа?

Грегори се блъсна в нея отзад.

– Съжалявам – промърмори той, погледът му преброди стаята.

– Не очаквах толкова много хора.

Ръцете ѝ трепереха, докато се убеждаваше, че шнолите все още придържат дългата ѝ коса. Провери кожената си папка още веднъж. Спретнато напечатаната ѝ автобиография все още бе там и изглеждаше същата, както преди пет минути. Как би могла да се конкурира с толкова много? Кого заблуждаваше? Никога нямаше да получи тази работа. Познатите пипала на паниката се увиха около нея, изстисквайки въздуха от белите ѝ дробове. Никога нямаше да бъде свободна. Никога нямаше да избяга.

– Дарси – острият глас на Грегори прорязва нарастващата паника. Той почака, докато тя срещна очите му и я изгледа с Погледа.

През първата година след принудителното ѝ преобразяване, Грегори бе станал неин добър приятел и стълб на подкрепа, многократно повтаряйки ѝ: „Това е единственият свят, който имаш. Справи се с него.“ Сега, той само трябваше да я погледне, за да ѝ напомни да бъде силна. Тя кимна и изпъна рамене.

– Ще се справя.

Кафявите му очи омекнаха.

– Да, ще го направиш.

Маги оправи плисета на късата си карирана пола.

– Толкова съм нервна. Какво ще стане, ако видя дон Орландо? Какво ще кажа?

– Дон кой? – попита Грегори.

– Дон Орландо де Корасон – Маги повтори името му с благоговеен шепот. – Той е звездата от „Когато вампир се превърне.“

Грегори се намръщи.

– Затова ли дойде? За да точиш лиги по звездите? Мислех, че искаш да окажеш морална подкрепа на Дарси.

– Искам – настоя Маги. – Но след това, си помис-

лих, че щом Дарси може да си намери работа, вероятно и аз бих могла. Затова реших да се явя на прослушване за сапунен сериал.

– Искаш да бъдеш актриса? – попита Грегори.

– О, не знам нищо за актьорството. Просто искам да бъда с дон Орландо. – Маги притисна ръце към гърдите си и изпусна дълга въздишка. – Той е най-сексапилният мъж на планетата.

Грегори ѝ хвърли подозрителен поглед.

– Добре. Късмет с това. Извини ме. – Той хвана ръката на Дарси и я дръпна няколко крачки настрана. – Трябва да ми помогнеш. Дамите от харема ме подлудяват.

– Добре дошъл в клуба. Бях готова за изолатор преди четири години.

– Говоря сериозно, Дарси.

Тя изсумтя, защото също говореше сериозно. Едва не загуби разсъдъка си, когато научи за съществуването на вампирите. Но една модерна жена да бъде принудена да живее във вампирски харем и да се подчинява на заповедите на *господар*? Това бе повече, отколкото можеше да понесе.

Веднъж бе опитала да избяга, но Конър я бе проследил и телепортирал обратно като изгубен домашен любимец. Дори и сега унижението обръщаше стомаха ѝ. Нейният нов господар Роман, я бе сложил да седне и ѝ бе изнесъл строга лекция. Тя знаеше твърде много.

В света на хората я смятаха за мъртва. Заради работата ѝ в човешката телевизия, лицето ѝ бе познато на милиони. Трябваше да остане скрита. Но добрата новина бе, че щеше да бъде в безопасност и защитена в границите на харема му. Роман ѝ бе обяснил всичко спокойно и внимателно, докато тя мълчаливо се гневеше и искаше да *изкрещи*.

Хваната в капан. За четири дълги години. За щастие, скорошният годеж на Роман бе предизвикал доброто му настроение. Той най-накрая ѝ бе дал съгласието си да се втурне в широкия свят, поне докато се ограничаваше до вампирските му граници.

– Не издържам. – Грегори ѝ хвърли отчаян поглед. Дарси знаеше, че той вече съжالياва за предложението си да приюти наскоро отхвърления харем на Роман. – Отне ми една седмица да преместя багажа им. Принцеса Джоана има петдесет и два куфара. Кора Лий има толкова много сандъци...

– Тридесет и четири – промърмори Дарси. – Това е заради всички тези поли с обръчи, които носи. Те заемат много място.

– Място, с което не разполагам. – Грегори прокара ръка през гъстата си кестенява коса. – Когато предложих да ги приема, не осъзнавах, че ще дойдат с толкова много глупости. И се държат, сякаш планират да останат завинаги.

– Разбирам. Аз също съм забита там. – Десет жени, набутани в две спални, споделящи една баня. Това беше кошмар. Но за съжаление, да се занимава с ужаси не бе нищо ново за Дарси. – Съжالياвам, Грегори, но не знам как мога да ти помогна.

– Можеш да им покажеш как да живеят – прошепна той. – Окуражи ги да бъдат независими.

– Те не искат да ме чуят. Смятат ме за аутсайдер.

– Можеш да го направиш. Маги вече следва примера ти. – Той положи ръка на рамото ѝ. – Вярвам в теб.

Само ако и тя вярваше в себе си. Имаше време, когато грееше с увереност. Тя пое дълбоко дъх. Нуждаеше се от тази стара Дарси отново. Нуждаеше се от тази работа.

Грегори погледна часовника си.

– Имам среща след тридесет минути, така че ще се видим по-късно. – Той огледа стаята и се усмихна. – Мисля, че виждам няколко дами, които познавам.

Дарси се усмихна, докато той се отдалечаваше. Грегори бе такъв чаровник. Никога не би оцеляла без неговото приятелство.

Маги се промъкна по-близо, мръщейки младежкото си лице.

– Има толкова много хора тук. Те изглеждат по-драматични от мен.

– Не се притеснявай. Изглеждаш прекрасно.

В началото след нейното превръщане, Дарси бе шокирана от начина, по който бяха облечени дамите в харема. Всяка от тях бе хваната в капана на индивидуално време и все още следваха модата, която е била актуална, когато са били смъртни. Беше ги насърчила да модернизират своите вкусове, но само Маги и Ванда бяха готови да се замислят за нов външен вид. Обичайното облекло на Маги бе къса карирана пола, мрежести чорапи и плътен черен пуловер, който подчертаваше щедрия ѝ бюст.

Дарси се обърна към рецепцията. Изглеждаше, сякаш е на няколко километра разстояние. Притискайки папката към гърдите си, тя се мушна в тълпата, а Маги вървеше близо зад нея. Вампирите се бяха събрали в групи и разговаряха, като жестикулираха оживено с ръце. Дарси мина покрай една група, забелязвайки тежкия грим и дрехите, които показваха твърде много кожа. Гадост. Какво се случи с мъжкарите? Тя се обърна да погледне и жените.

– Какво стана с Грегори? – Маги огледа тълпата, а очите ѝ се бяха разширили тревожно. С нейния ръст бе лесно да загуби някого.

Дарси го забеляза с група жени, чиито коси бяха

боядисани в неестествени цветове. Грегори се усмихваше и им говореше, а те се кикотеха в отговор, извирайки се около него като дъга.

– Добре е.

Може би тези жени мислеха, че зелената, синята и розовата коса са диви и порочни, но Дарси смяташе, че изглеждат по-скоро като пухкав клан на Грижовните мечета*. *Здравейте! Моето име е Вампирка Добродушка. Имате ли нужда от прегръдка?* Тя потисна картината, потръпвайки. Мили Боже, бе затворена от прекалено дълго време.

Рецепционистката лакираше ноктите си в лъскаво кърваво червено, за да отиват на кичурите в косата ѝ.

– Ако сте тук за прослушването, запишете се и изчакайте реда си. – Тя посочи папка с листове с влажния си нокът.

Маги огледа листата, а очите ѝ се уголемиха.

– Света Дево, ще бъда номер шестдесет и две.

– Да, така е всяка нощ. – Рецепционистката духна лака си. – Но няма да чакате дълго.

– Добре. – Маги добави името си в края на списъка.

– А вие? – Рецепционистката сбърчи нос при вида на консервативния бизнес костюм на Дарси.

– Имам уговорка със Силвестър Бакъс.

– Да, добре. Ако сте тук за актьорска работа, ще трябва да изчакате реда си. – Рецепционистката посочи папката.

Дарси сложи усмивка на лицето си.

– Аз съм професионален журналист и господин Бакъс ме очаква. Името ми е Дарси Нюхарт.

Рецепционистката изсумтя, сякаш искаше да покаже колко невпечатлена е, след това провери листовете на бюрото си. Ченето ѝ увисна.

---

* „Грижовните мечета” е анимационно филмче. – Б.р.

– Няма начин.

– Моля? – попита Дарси.

– Вие сте в списъка, но... – Рецепционистката при-
сви очи. – Сигурна ли сте, че сте Дарси Нюхарт?

– Да. – Коя друга би могла да бъде? Усмивката на
Дарси помръкна.

– Е, това е адски странно. Предполагам, че можете
да го видите. Третата врата от ляво.

– Благодаря. – Това не бе добро начало. Жегна я
чувство за обреченост. Заобиколи бюрото и се отправи
по коридора.

– По-добре първо почукайте – извика рецепцио-
нистката с носовия си глас. – Може да провежда прос-
лушване.

Дарси погледна назад. Рецепционистката се лю-
лееше в стола си, клатейки пръстите си във въздуха,
докато се възхищаваше на лака си. Маги дари Дарси с
окуражаваща усмивка. Тя се усмихна леко в отговор,
пое дълбоко дъх и почука на вратата.

– Влез – извика груб глас.

Дарси влезе в стаята и се обърна, за да затвори вра-
тата. Зад себе си чу странен звук. Затваряне на цип?

Завъртя се към Силвестър Бакъс. Изглеждаше ѝ на
около петдесет смъртни години, макар че нямаше на-
чин да определи възрастта му като вампир. Тъй като бе
предимно плешив, той бе прикрил недостатъка, под-
стригвайки останалата част от косата си доста късо.
Мустаците и брадата му бяха силно подрязани и добре
поддържани, тъмната му коса бе изпъстрена със сиво.
Кафявите му очи веднага я огледаха, фокусирайки се
прекалено дълго върху гърдите ѝ.

Тя вдигна кожената папка, за да попречи на погледа
му.

– Как сте? Аз съм...

– Нова си. – Погледът му се сведе към ханша ѝ. – Не е зле.

Дарси ѝ се изчерви, докато обмисляше бъдещите последици от това да започне интервю за работа, като удари бъдещия си работодател в лицето. Дилемата ѝ бе прекъсната, когато забеляза как една руса глава, бавно се надига иззад бюрото.

– Съжалявам. – Дарси отстъпи назад към вратата. – Не разбрах, че сте зает.

– Няма проблем. – Господин Бакъс погледна към блондинката. – Това е всичко, Тифани. Може да... излъскаш обувките ми друг път.

Тя наклони глава.

– Искате да излъскам и обувките ви?

– Не – измърмори той. – Просто ела след една седмица.

Дарси осъзна, че наистина бе чула цип. Боже, ако така се провеждаха прослушванията, тя трябваше да предупреди Маги. Винаги бе смятала, че вампирите предпочитат вампирски секс, чисто умствено занимание, което бе смятано за изключително, в сравнение с потния секс на смъртните. Очевидно бе, че господин Бакъс притежава по-отворено мислене. И още по-отворен цип.

Междувременно, Тифани бе станала на крака и притискаше ръцете към пълните си гърди.

– Искате да кажете, че съм отзована?

– Разбира се. – Мъжът я потупа по дупето. – Свободна си да тръгваш.

– Да, господин Бакъс.

Тифани представи невероятна походка към вратата, като успяваше да люлее бедра и да поклаща гърдите си едновременно. Наведе се, за да завърти дръжката на вратата, извивайки гърба си, така че дупето ѝ да из-

пъкне, сякаш отварянето на вратата можеше да предизвика пристъп на вълнуващ екстаз. Спря по средата на излизането си, за да хвърли съблазнителна усмивка към Бакъс, след което се отправи надолу по коридора.

Дарси запази равнодушно изражение, така че кипящият ѝ гняв не се забеляза. Трябваше да се досети, че Дигиталният вампирски канал се придържа към архаични, шовинистични правила на поведение. Така беше навсякъде във вампирския свят. Повечето от женските вампири бяха поне на сто години. Някои дори на векове и не знаеха за напредъка на смъртните жени. Не желяеха да научат. Бяха напълно убедени, че собственият им свят е в пъти по-добър.

Крайният резултат бе трагичен. Женските вампири нямаха представа колко зле са третирани. Просто приемаха това за нормално. Дарси бе разказала на дамите от харема за смелите жени, които бяха страдали в името на правото на гласуване. Страстната ѝ тирада бе отхвърлена като нелепа глупост. Никой не гласува за *господар* на сборището в света на вампирите. Колко ужасно плебейско.

Но това бе света, в който бе закотвена. И тъй като ДВК бе единствената телевизия в света на вампирите, осигуряваше единственият ѝ шанс да върши работата, която отчаяно искаше. И да има независимостта, за която жадуваше. Затова трябваше да бъде любезна с господин Бакъс. Дори, ако той бе сексистко прасе.

– Влез. Не се срамувай. – Бакъс се облегна назад в стола си и подпря краката си на бюрото. – И затвори вратата, така че да можем да се усамотим – намигна ѝ той.

Окото на Дарси трепна и тя се надяваше да не изглежда, сякаш е отвърнала на намигването. Затвори вратата и се приближи до бюрото му.

– Радвам се да се запознаем, господин Бакъс. Аз съм Дарси Нюхарт – професионален телевизионен журналист. – Тя извади автобиографията си от папката и я сложи на бюрото. – Както виждате...

– Какво? – Той свали краката си на пода. – Ти си Дарси Нюхарт?

– Да. В автобиографията ми ще забележите...

– Но ти си жена.

Окото ѝ отново потрепна.

– Да, такава съм и както виждате – тя посочи част от резумето, – съм работила няколко години в местната новинарска телевизия, тук в града.

– По дяволите. – Бакъс удари с юмрук по бюрото. – Ти трябваше да си мъж.

– Уверявам ви, че съм жена, откакто съм се родила.

– С име като Дарси? Кой по дяволите кръщава момиче с името Дарси?

– Моята майка. Тя много харесваше Джейн Остин...

– Тогава защо не те е кръстила Джейн! По дяволите. – Бакъс се облегна в стола си и загледа намръщено тавана.

– Ако погледнете автобиографията ми, ще видите, че съм повече от квалифицирана за мястото в *Нощните новини*.

– Не си квалифицирана – промърмори той. – Ти си жена.

– Не виждам какво общо с пола има...

Той внезапно се обърна, пронизвайки я с гневния си поглед.

– Виждала ли си някога жена в *Нощните новини*?

– Не, но това ще бъде идеалната възможност за вас да поправите тази грешка. – Упс. Лош избор на думи.

– Грешка? Луда ли си? Жените не водят новини.

– Аз водех. – Тя сложи пръст върху автобиографията си.

Той погледна надолу.

– Да, но в света на смъртните. Какво разбират те? Техният свят е бъркотия. – Той скъса листа ѝ и го хвърли настрана.

Сърцето на Дарси слезе в корема ѝ.

– Може да ме наемете за месец, на изпитателен срок, така че да мога да докажа способностите си...

– Няма начин. Стоун ще разпердушини това място, ако трябва да работи с жена-водещ.

– Разбирам. Той е чудесен водещ на новините. – Тъп като камък бе по-подходящо. – Но Стоун разказва всички истории монотонно... имам предвид, че говори през всичките тридесет минути.

– Е, и?

– *Нощните новини* биха били по-въълнуващи и по-динамични, ако включите доклади от кореспонденти в областта. Това е моята специалност и ще бъда щастлива да...

– Обмислях да направя точно това. И смятах да те наема, но ти се оказа жена.

Сърцето ѝ потъна още няколко сантиметра по-надолу.

– Не виждам...

– Новините са сериозен бизнес. Не бива водещите ни да са жени. Хората ще пропуснат нещо важно, защото ще гледат наперените ти малки гърди.

Раменете ѝ се отпуснаха, заедно с наперените ѝ малки гърди. Това беше – непробиваемата стена от мъжкия шовинизъм на вампирите, още веднъж щеше да се блъсне право в нея. Само ако можеше да вземе чук. Или бейзболна бухалка за яйцевидната глава на господин Бакъс.

– Бих могла да работя зад кулисите. Преди пишех собствена...

– Можеш да пишеш?

– Да.

– Можеш ли да си забавна?

– Да. – Докладите ѝ се считаха за хумористични. Той я изучаваше.

– Струваш ми се по някакъв начин интелигентна. Окото ѝ трепна.

– Благодаря.

– Всяка нощ сме затрупани с фукльовци, които искат да застанат пред камерата. Намирането на някой с интелект и опит, който да работи зад кулисите, е основен проблем.

– Аз съм много добра в решаването на проблеми.

– Така ли? Тогава нека ти кажа от какво се нуждае ДВК. – Той се наведе напред. – Нуждае се от голям удар.

С бейзболна бухалка?

– Имате предвид ново шоу?

– Да. – Бакъс се изправи и отиде до бялата дъска на стената. – Даваш ли си сметка, че откакто ДВК е в ефир, предаванията ни никога не са били променяни?

– Всички обичат предаванията ви. Особено сапунените сериали.

– Скучно е! Погледни това. – Той посочи дъската, на която бе показан графика на ДВК. – Всяка шибана нощ едно и също нещо. Започваме в осем часа с *Нощните новини* със Стоун Кауфън. След това, в осем и половина започва „На живо с неживи“, нашето предаване за клюки и знаменитости.

– С Корки Кърант. Видях я преди няколко седмици на бала за откриването на Пролетната конференция.

Бакъс се завъртя към нея, а очите му се разшириха.

– Била си поканена на бала?

– Да. Преди... бях свързана с Роман Драганести.

– Как?

– Работех на непълно работно време в Роматех. – Беше отказала да получава издръжка от Роман, така че Грегори бе уредил да работи в една задна стая в Роматех няколко нощи в седмицата. Роман бе съгласен, стига никой смъртен да не я види.

– Драганести е един от нашите топ спонсори. – Бакъс я наблюдаваше, чешейки брадата си. – Колко добре го познаваш?

По бузите ѝ плъзна руменина.

– Аз... живеех в къщата му.

– Наистина ли? Била си в харема му?

– Ами... може и така да се каже. – Но тя не би го казала.

– Хмм. – Горещият поглед на господин Бакъс се плъзна по тялото ѝ. Явно способностите ѝ за писане се преоценяваха.

Дарси вдигна брадичката си.

– Описвахте графика?

– О, да. – Той се обърна към дъската. – В девет часа започва „Когато вампир се превърне“ със звездата дон Орландо де Корасон. В десет имаме „Всички мои вампири“, а в единадесет „Военна морга“. Но какво се случва в полунощ? – Той сложи пръст върху бялата дъска.

Дарси се намръщи. Там нямаше нищо. Какво излъчваха в полунощ? По това време тя обикновено беше в Роматех, зарината до уши в скучни документи.

– Нищо! – Изкрещя господин Бакъс. – Започваме отново и повтаряме целия проклет график. Това е жалко! В полунощ би трябвало да излъчваме най-доброто си шоу, най-апетитната хапка. Но ние имаме... нищо.

– Той се завлече обратно към бюрото си.

Дарси пое дълбоко дъх. Това бе шанс да покаже истинската си стойност.

– Имате нужда от ново шоу, а не от друг сапунен сериал.

– Точно така. – Бакъс крачеше зад бюрото си. – Може би шоу за ченгета. Вампир-ченге. Бихме могли да го наречем „Кръв и безредие“. Това ще е различно. Какво мислиш, че трябва да направим?

Тя преглътна. Напрегна мозъка си. Какво беше на мода, преди светът ѝ да се разпадне?

– Какво ще кажете за риалити шоу?

Той се завъртя, за да я погледне.

– Харесва ми! Какво по-реално от вампирите? Но какво ще бъде представянето?

Умът ѝ бе напълно празен. По дяволите. Тя седна на един стол и сложи папката върху скута си, за да спечели малко време. Риалити шоу. Какво е реално? Новата дилема на харема?

– Какво ще кажете за изоставен харем, който си търси нов господар?

– Не е зле – кимна господин Бакъс. – Доста е добро всъщност. Хей не беше ли наскоро изритан харемът на Драганести?

– Да. Корки разказа за това в „На живо с неживи“ – Но никоя от дамите не бе участвала. Беше твърде унищително.

– Знаеш, че някои от тези дами са известни. Можеш ли да ги накараш да участват?

– Аз... аз вярвам, че мога.

– Познаваш Драганести наистина добре, нали? – Устата на Бакъс се изви в знаеща усмивка. – Можеш ли да го накараш да ни наеме голям луксозен пентхаус за шоуто? Знаеш, един от тези пищните, с плувен ба-

сейн на покрива.

– П-предполагам. – Може би Грегори щеше да измисли нещо.

– Трябва да има джакузи. Не може да има риалити шоу без джакузи.

– Разбирам.

– И имаш опит в телевизията?

– Да. – Дарси погледна в коша за боклук, където сега се намираше спретнато напечатаната ѝ автобиография. – Завършила съм телевизионна журналистика в Университета на Южна Калифорния и съм работила в този район в продължение на няколко години преди да се преместя в Ню Йорк, на длъжност в местния новинарски канал 4...

– Добре, добре. – Бакъс махна с ръка, за да я накара да спре. – Виж, аз искам това риалити шоу. Ако можеш да ни намериш лъскаво място и да гарантираш, че старият харем на Драганести ще участва, тогава имаш работата. Като режисьор.

Сърцето ѝ се обърна. Режисьор на риалити шоу? Добре. Тя можеше да се справи. Трябваше да го направи. Или това или нищо.

– Е, можеш ли да го направиш? Да набавиш пентхауса и харема?

– Да. – Тя стисна папката и кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. – С удоволствие. – Бог да ѝ е на помощ.

– И не забравяй джакузито.

– Дори не бих си го помислила.

– Чудесно! Ще подготвя офис за теб утре вечер. Как искаш да наречем шоуто?

Умът ѝ запрепуска, търсейки смислено заглавие. „Как да изкопаеш собствения си гроб за по-малко от пет минути“?

– Е, дамите ще избират перфектния мъж за свой

нов господар.

Господин Бакъс седна на ръба на бюрото си и се почеса по брадата.

– „Перфектният мъж“? Или „Перфектният господар“?

Не бе достатъчно вълнуващо. Дарси затвори очи за миг, за да се концентрира. Маги мислеше, че дон Орландо е перфектният мъж. Как го беше нарекла?

– Какво ще кажете за „Най-сексапилният мъж на планетата“?

– Отлично! – ухили се Бакъс. – И между другото ме наричай Слай. По-кратко е от Силвестър.

– Благодаря... Слай.

– Това трябва да стане хит. Не просто обикновено шоу, а такова с неочаквани обрати и изненади.

– Да, разбира се.

– Прослушването ще бъде лесно. Както виждаш във файла има много мъже вампири, които ще се пробват в шоуто.

Дарси трепна. Някак си представата ѝ за най-сексапилния мъж в света не включваше грим.

– Всички ли трябва да са вампири?

Слай изсумтя.

– Говорим за най-сексапилния мъж на планетата. Разбира се, че трябва да са вампири. – Той закричи към вратата.

Разбира се. Дарси стоеше и стискаше зъби. Всички знаеха, че вампирите са по-висши във всяко отношение. Внезапно в главата ѝ се роди идея. Защо да не подложи твърденията на Слай на изпитание?

Тя се усмихна, докато вървеше към вратата. Значи шефът ѝ искаше шоуто да включва някакви неочаквани обрати? Няма проблем. Щеше да му набави дузина.